

שדו לא

ברכו את ה' המבורך הו' דבר שקדוש ולר' י' ויהי
 גברו לפני קריאת הכתוב יש לחקור מ' הו' דבר שקדוש או לא
 ונה' ע'ב' צדקה א' הו' דבר שקדוש לר'כ'ב' לדמו' זה
 ונתב' הט' דבר הו' המבורך לר'כ'ב' לדמו'. זאן דבר שקדוש
 בשיבה ורק ביוצ' או מ' בשיבה בין דקרא כדפו כלי לק' קיו
 של ק'ש' & קרא כדפו. וקדוש דמ'ת' זוקא בשיבה כי נ'ק' נ'ק'
 כ' ל'ח' ס'ר'כ' ב'נ'ט'ו' ס'ט'ו' קדוש. וד'ו' ע'ב' י'ר'א' ל'ח'ט'
 ד' י'צ'ו' לקדוש. הל'כ' ~~ה'ק'ו' ל'ח'ט'~~ הד'ב'ו' קדוש מ'ת'נ' ד'ט'
 ל'ק'א' ל'כ'ו'ן' וק'ו'ב' ד'ק'א' ל'ח'ט' וק'א' ל'כ'ו'ן' ד'ס'כ'א' ד'ק'ו'ב'ט'א' וזוקא
 בשיבה כ'י' ש'ל'ו' י'ד'ו' ס'ר'כ' ב'נ'ט'ו' וי'כ'ו'ן' ש'א'ו'מ' קדוש.

ק'כ'ו'
 ד'ק'ו'ב'ט'
 ח'מ'ר'
 א'י'ח'
 ז'ב'ר'
 ש'ק'ו'ב'
 נ'ח'
 ע'ב'י'
 ד'מ'י'
 ח'י' - (כ)
 כ'
 ל'ע'י'
 ז'מ'י'ב'
 י'ח'
 ז'ב'ר'
 ו'ט'ב'
 ו'ק'ו'ב'
 ד'ס'פ'י'ט'
 ח'ק'א'
 כ'י'ש'י'ב'
 נ'ק'ו'

י'רא' ש'ק'ו'ב' הו' ח'ק'א' ק'ו'ב' א' ש'ר' מ'ד'ב'י' ה'א'ן' ו'מ'ת'נ'ט'
 ז'א'ב'ל' א'ן' א'ח'ר'י' א'ו'ו' ד'ק'ו'ב' ב'י' ס'ד'מ'י' ו'י'ר'א' מ'ט'ב' ד'א'ל' ד'ב'ו' ק'ו'ב' כ'י'
 ח'י' ל'א' מ'י' ג'ו'פ'ס' א'ן' ב'ר'כ' א'ח'ר' ק'ו'ב' ~~ז'ב'ר'~~ ו'מ'ת'נ'
 ז'ו'ב'י'ח'ז' א'ן' ל'א'ח'ר'ו'. כ'י' ל'א' הו' ח'פ'ט' ד'ש'ר' א'ל'א' ק'ו'ב' ו'כ'ת'ו' ח'ק'א' ב'ל'כ'ו'ר'
 ד' ב'א'ו'ח'ר' ז'י'ח'ז' א'ח'ר' ק'ו'ב' ב'פ'י' ז'ל'ח'ו' ס'ו'כ'ר' ד'ק'ו'ב' הו' ג'ו'פ'ס' א'ן' ב'ר'כ'
 ז' ו'ק'ו'ב' ד'ו'ל'ר' י'ש' ש'א'ר' א'י' א'ח'ר' ה'ח'ז' ל'ח'ט' ש'א'ו'מ'י' א'ן' ק'ו'ב' נ'א'ח'ר' מ'י'ח'ז'
 ו'ב'ח'ל'ו'ב' ה'ר'מ'ב' ס'ו'כ'ר' ד'א'י'נו' ג'ו'פ'ס' א'ן' ב'ר'כ' ה'ח'ק' נ'א'ח'ר' ב'י'. ו'י'ר'א' מ'ט'ב' ח'מ'ר' ב'ז'ב'ר'ט'
 ז'ד'ד' ג'א'ר' ר'א'ש'ו'י' ס'ב'ר' ז'כ'ו'י' ג'ו'פ'ס' א'ן' ב'ר'כ' ו'א'ח'ר' ב'י'ח'ז'.
 ו'א'ו'א' מ'ח'ל'ו'ק' ש'מ'ק'ו' ב'א'ח'ו'כ'א'י' ב'ש'מ'ע' ד'ס'ר' א'י' הו' ג'ו'פ'ס' א'ן' ב'ר'כ' א'ו'ל'
 ח'ק'ו' ב'ו'כ'ח'מ'ס' ו'ס'א'כ' ר'א'ש'ו'י' ל'ש'י'. י'ו'ל'ב' א'ו'ר'

כ'כ'ו'
 ח'ק'ו'
 ו'מ'ת'נ'ט'
 ד'ק'ו'ב'
 א'ן'
 הו'
 ג'ו'פ'
 ז'ב'ר'
 ו'ו'
 ח'ק'
 ז'ב'ר'
 ל'כ'י'
 ר'מ'י'
 י'מ'ת'נ'ט'
 ו'ח'ק'ו'
 ח'מ'ר'י'
 ז'ב'ר'
 ז'ע'ב'
 י'ו'ל'
 א'ו'ר'

ט

הפסק לא היו חסרון גסב. הלכך בקש צלבין יין סדר ^{אין} ~~היה~~
שהיה. אגף בתפלה יש בין חזש דדומז עכש ראינה. ולעב היו הפסק חסרון.
הלכך פסק ובי אכבו צבתנלן סנה כד עמנו אר בוז חוש. וטבו השאונים
דהיינו וקרא בתפלה טן, זאינא כה בין דומז עכשני החלק.

הפסק
בקש
ובגלה
גם

כא: אמר הילך חנן וטי אש וכוז ערגא וכו'...

יש מתקורק אי גדל קרי אסנו מאורימא ^{מדינת} מפסק דרי יהוא מן לוי * ומה שמענו
השני בסוף יין או היו אסור רק גברבין וקרא אסמטא בדמחן היא פכדי הבוס' בתנולג
ונכא דהגאלעס היא מה אסור סני. אי הו אסור ^{גלוי קיין} מההלכה דחק דש או מההלכע
דגברי תורה. אי היו הלכה דחק דש הא גברדי תורה לא נאסרו ונאסו רק מצדבין
וקרא אסמטא היא. ואי היו מההלכע דגברי תורה הא נאסו אמ קדמי קיין מצאורימא.
וקרא דרשא שמורה היא.

בין
אסור
מצאורימא
או היו
קרא אסמטא
גלוי
אי
הלכה
דחק דש
אין
הלכה
דגרי

והרחמ' נקט דגרי פשט גדלו קרי גסני נאסי מההלכה דחק דש וקרא
דצא אסורו מדברי תורה, וקרא דריג' אסמטא גדלמא היו.

מן כה שמה קרי וכו'...

צריכין טעמיה דלא היו בין טאגה.
ורבינו רש"י טעם צמח בין טאגה.

דל' כפי גדלו קרי שאין לו חים לטבול קרא ק' וטי חגיג' למלפניה ולאו אחתיה
אונל פתו ומתיק למתיה אבל לא לפניה אגם מהכבר בלמו נאיו מליא גסטין דכ

היא

ר"ח

דין
היא
וסתת

גולמא
וקרא
גולמא
מההיא
דק'ס

בוגריכות
מלפניה
(ולאו אסור)

צואה
למתיק
מתיק
דאגון

הסברו
פיקוח
לצויה
מסקיד
אילוח

לחנן
ולכונו

סוקיוב
דאוי
מסקיד
אוסיד
כא
בלאזו
דמקו

עם ^{כ"ב} בארנו המשנה דגדלים תורניות כיון שבטלים די איסור פלו
 מלקיחם רק היבא דא"א ובלא החיוב נשאר על פל וטו זמן האמרי שיע בר. אול
 קצתו זמן היו בקדוה זמן בלא קרי מלקיחם למחיה ונכא"כ שבמשנה אין הדל
 בין יש לו מים בין אין לו מים. דאל אם יש לו מים איננו חייב לטקול משם חיוג
 ק"ש אלא קריא בלי טבילה בין דבר דאורייתא ובעבודת פלוני אף אם יש לו מים.
 אך לר"ה נראה שמשם ההנחה דרק היבא דא"א דאין לו מים חייב טקול
 מטבילה דמבדק ואומר ק"ש. אול היבא דאין לו מים כודאי איסור לו אומר
 ק"ש עז שטבול.

ר"ה
ה"ה
והנ"ל

[ונראה דר"ה חלק על משנתו בהלכה]

הלכה
והנ"ל
נ"ל
ק"ש

- 1. בדאורייתא אין שום איסור לר"ה
- 2. בדבר פלוני ^{הנ"ל} גבלו לר"ה

בדבר פלוני
הנ"ל
(ולא איסור)

3. ור"ה היבא דלית לו מים. אול היבא דא"א. לו מים אמריב לטקול (פ"ג)
 ונראה להסכים ר"ה כק.

דא"א
לו מים
מחייב
דא"א

1. הקיום בתורנית א ק"ש מקדד האיסור. (ולא שבדבר פלוני נראה דא"א)

הקיום

מקדד הקיום ולכך לחזקו היה לקיימו בלא איסור. הלכך אין איסור איסור.

הקיום
לאורייתא
מקדד
א"א

2. אגב דא"א לא פלכיהו אלא איסוריהו וכמו שאינו לעזי באורייתא.

הקיום
הנ"ל

דמנע. הלכך בדבר פלוני הוא יברר, דלכך ^{לדעו} א"א היבא דא"א אין כדאיסור.

הקיום
הנ"ל

3. ר"ה כשאין לו מים. אול אם יש לו מים דורשים מחנו טבילה אפ"ל

הקיום
דא"א

בדברים דאורייתא. דהקיום בדברים דאורייתא דוחה האיסור רק היבא דא"א

מקדד
איסור

יבא דא"א דא"א טבילה. אול כשיטל לקיים הקיום ד"ה טבילה נשאר האיסור

הקיום
הנ"ל

ואם נשאר החיוב, ולכך להסיק האיסור. רק על ידי טבילה. וכן בדבר פלוני

יכול לקיימו בהכרח רק אם אין לו מים. אול אם יש לו מים מחוייב טבילה.

ולפי פסח השמי אומרת טמא נהיה יסוד לטבוח חיה כרה ואם היה בדיק
הואק ויהי יכעל לא פארמכתי. אלא זיש חוב חפצתי ^{למתי} ויש חוב שאמא

חפצתי ^{א. ל. יאשי} (ולפי האה למאמרו גדו ומהאמרו גדו זכא זינוקתמתי סתפתי ומהאמרו חובי עבד.)

ושם ואם לראשון והנה בשני פסק המעבם דמיי כרה אך במא

הראשון והנה בשני פטרו המעבם מכרה. והנה בשני חיה פירש

רמא מיום נכני ^{הפקדה} ולפי נפקד למתי. אם שש א נאם הראשון ^{לפי} חובי עבד

חייב הראשון ^{עב} ונשאר חובו בשני. ולפי נשם ^{עב} חובי עבד (ובמקרא דנפקד

למתי כהן טמא יש לן נשם עז הפסק מתי אטמ פסח לן. ולא מנח חובו הראשון

בפסח הראשון ועל חוב חזש כשכ בפסח שני מנזא אין פסח.)

תקאמתי

כח"ס
חומר
חז"ל

חובי עבד
חובי עבד
חובי עבד
חובי עבד
חובי עבד
חובי עבד

ס"א

חובי עבד
חובי עבד
חובי עבד
חובי עבד
חובי עבד

שיעור לבי יום ד' פסח ויקרא ג' ט"ז.

ג' כ"ב ז' א"ז

תק ארזאית. 1. ג"ק אושר בכל דבר הנרמ.

2. רב יוסי במגיד בפעילות שלו באמנה. כבד איתא מה' לעולם אל

ד' מ' א' ח' ד'

אדם יחיו שלם מקרא, וכו' ואש מה זיינו חזון. ד"ש קום ליחוד אדם

שמעו עם הידוע. מה' דם החזון י קום יו"ת. וזיינו אשם דגמורה י קום

ישעיה, והיינו מה שאמר חסאם על לבק, שיינו כחש"ס. דצ"ק קום ת"ת חא

חזון ופעה בו אל ד"ש עם קום בחזרה. אצל קרי אסור דוקא ג' חזון

כמו ב"מ שהיה הסוף בחזון. והפעילות היינו ^{שד"ח} שד"ח כל כך אסורים

בפיו דג שאין לו ברם שום חזון, ויש לו רק קום הקטן של חזרה ובה אמר

לפני קרי.

3. רב יוחנן ג' יוסף מגיד באמנה ואמר במאמר (חזון לפ"ה)

היינו
חזון
וחזון
ד"ש
מ"ה
ג"ק
כ"ב
ח' ד'

רב יוחנן חזק דה רב יוסי בגמרא "חזון". לרב יוסי כל חזנה

היו חזון. ורב יוחנן סוגר בפ"ד מהשני לאבוי חזון ורק חזנה

במ"ה היו חזון דצ"ק חזון. וקום ב ופ"ה דקום דצ"ק של ח"ה הוא

חזון. דבא אמרו ח"ה יוסף אדם בנש"א ופ"ה" והיינו אבוי דצ"ק דב"מ

חזנה יו"ת.

4. וצ"ק מהלוקה בין שלם אלו היו אי אסור בכל ד"ה (ו) או אסור

חזון

בחזון (ב) ו(ג) ומע"ה בין ב וז' הו' בהפדה חזון.

4. נתן בן אבאום ^{מ"ה} אש"ה הסתא אש"ה אש"ה אש"ה.

מ"ה
סוגר
דב"ה
חזון
ש"ה
ש"ה

אסורו הוא שאין אסורו בניו דם גומ' אש"ה של ש"הו' ש"ה. וא"ל חזון

פאיור הואש"ה אש"ה הש"ה.

5. רמי דקיא אומר כל לימוד גורו כגון אי אורי לא יכנס למחנה.
6. ואי כאידיק לשנא, לא יכנס לבית הדין. חידוש רבי דקיא אלא רב הוה האיסור
על לימוד לאחרים והיינו לימוד גלגול, אלא אפילו שיצד אסור. והא באחרית
כאשתן גמרי ואכ המור דיה אורי היינו רב גמור שבת, אבל לא בתוכה שיעור

בי לימוד
כרע
מאן כהן
מזא אורי
אף שיעור

פ.ה.

דבר כשחיים לא יצאנו מחלקה
מאן דו
דבר
בבית המדרש

כפי באלוהי אנטילומת.

פירוש ר"י דהיינו לקש אבל לא לגפולה.
תוס' סוברים דבאלוהי אנטילומת.

ר"י אגב דין
פירוש ר"י
גוף מ.

הראשונים מסכימים לרצת ר"י, כיון דסובר דאיכא דין דלבתר דים
בגפולה הלכך לאו כאלוהי בגפולה.

חידוש
כ"ל.

~~ויש לחקור מי מיני קודם גיטול שיעור, או אחר גיטול שיעור~~

~~ואי באוהי~~

ג"ה גדול קרי שנתו דליו וכו'.

יש לחקור מי מיני קודם גיטול שיעור, או אחר גיטול

שיעור נמי. ואי כפי לרצת באוהי מי צריך טיילה בב או לא

חולה המינים: היינו שהטילה רצ בשבילן.

חולה לאונסו: היינו ^{שראוי} קרי חוץ הוא אלו. (glomerhead)

חידוש פ"ד הל' גפולה הלכה פ'.

כל האמין החולין ידבן גלגול כמורין ומשלים אודם שאפי' אם לסקול
ולדור. מטומאת אין הטילה מרבה. ובהו בארנו שדבא רבן שלא יקרא בלל

האמין
גלגול

למי
ט"ו

מחולין
גלגול
מ"ו

דבא
רבן

ומה גי'קן דערנא זעצק טבילה. כיון דאיכא פסול גברא וצריך טבילה אחת.
אלא אחר רבא דרפתן גא' והפקידו זין טבילה. מה' התקינו זין רחיצה כמו
גבי טבילה. ודעה סא' טי' קבין.

גריא התרשיל פוסל דגברא אשום פטירה וזמן גי'קן דערנא טבילה
זקא. אך קבין. הכונן איכא חילוקין בין ג' טבילות התרשיל ודריא לאשוי. ובחובת
לאשוי הקילו למארי. וסא' גט' הקילו. אם הוי יתר אפרספ.
וכשביתו גמיה הונו זקא בכה גברא כמו גט'.

החובת פו' פלגו דרבות הל' הו' כה

כל הצריך טבילה יצו בהי מקוה אינו צריך דבר אחר.
ואם הטבילין בחים שאין בהם שדור מקוה או בחים שאובין שנקרקו לא דשו
כלום אלא בחים שאובין מטבילין אר' פדים אלא בטבילה דלא החובת.
והאי' הראב"ד. זה אינו אמור. שבהי בזיקרון אובלין בהם אר' שכן שאובין
אם יש בהם ארבעים סאה בקרקע.

נראה להסביר הראב"ד כך:

יש כי פסולין:

א' פסול בחצא דחוקה כשן אחרון או חים שאובין
ב' פסול בחצא דחוקה כשן אחרון או חים שאובין
ד' היות מקוה שיש בה פגול ממי' סאה. ולכן בארין, אר' שכל שהוא
כשי' לבלתי מה' לאדם לא יהי' נשר כיון שיש פסול בחצא דחוקה
לאי' אדם צריך זקא מ' סאה. (גוט הראב"ד)
ומה' סא' הו' זין בחצא דחוקה כשאיכא גפסותים.

החובת
אחר
בין
הו'
אחר
טבילה

אחר
החובת
בכל
אחר
בטבילה
ראב"ד
דאשוי
פסול
החובת
טבילה

חובת
אחר
בין
אחר
ד' היות
אחר
אחר
אחר
אחר

אחר
אחר
אחר
אחר

החובת
אחר
אחר
אחר

חובת
אחר
אחר
אחר

חובת
אחר
אחר
אחר

החובת

ג' בטבילה

חובת
אחר
אחר
אחר

חובת
אחר
אחר
אחר

ובגדל קרני דזרא ביקן ודע טבילה אף שאן צריך להיות במקוה כשהוא
 הלכך, כיון דבבמות אמר אפי' אין חדש טבילה, הרי כשהוא קרני צריך אפי'
 ואם נוקא, ואם שאן צריך שטוב בשאובין כיון דגז' שאובין כסוד בחפלא זמקו
 ולפי דק' לא יבטל אפי' אין אנו צואים ע"י.

היה
 אמר
 ב"ק
 ה"ו
 זמנו
 טבילה

ואם טבילה בכלים הו' פסול במקוה או בטבילה הו' אמרוק בשמי.
 והראש' סוגר דלעתין אכזה נמי צריך דין חדש טבילה ולא מקוה כשהוא
 והראש' אמרוק בן טבילה גדול קרני ונ"ל לאכילה
 וסוגר דנטילה ימים הו' דין טהרה וצריך פסול מקוה כשהוא
 אף טבילה ימים הו' דין בפסול ישראל, נ"א דין דהכשר באינא
 ולא צריך אלא חדש הטבילה (לחז' שאובין כשיבין לבדל קרני)
 דזמא ד נחלא דלרמ"ג אינא בי הלכות.

אפי'
 ה"ק
 טבילה
 בכלים
 כ"ה
 ויבטל
 פסול
 ראש'
 זמנו
 ס"ד
 קרני
 טבילה
 חמ"ג
 אכילה
 ב"ק
 ה"ו
 זמנו
 דכ"ו
 טבילה

או: פסול אכילה, והיינו לעתין גויה וגפלים
 בו נקוה האו"ף וצריך טהרה והיינו מקוה כשהוא
 והראש' סוגר דצריך דק' חדש טבילה ולא מקוה

אמרי
 ה"ק
 ורמ"ג
 ק"ה
 ורמ"ג

הגוף סב"י לעתה"ל בירשו קרנו דזרא כ"י קרני
 וזמא כרמ"ג דכ"ה וכו' אמרי.

אמרי נפו היה צומע בתבילה וכו'...
 היינו העין דלא יראה לך ציבור דכ"ו...
 ולפי דרמ"ג היינו צואה וד' יאמרי ואמר.
 והראש' אמרוק אמר דא"י אלא חסום לוד' ע"י, ולא חסום אפי' יאמרי דק' ציבור דכ"ו

אמרי
 רמ"ג
 ורמ"ג
 גמ"ג

ה' תש"ב

שכח כ"ז לשמור את כוונת וכו'...
ביחוד מתקן בין תפילה לק"ש דברפילה כיון הפסקה אם שבה כ"ז לשמור
את כוונה כיון שיש בה דין מיוחד דחומר לפני השני. מאת בק"ש דאלו שבה כ"ז
לשמור את כוונה לא כיון הפסקה.

השר מקורו מתקן בין שיהיה ד"ז אונס לשכה ב"ז אונס.
דשכה ד"ז אונס כיון חזק ונחב ב"ז אונס אינו חזק.

באמת יש לומר דדין זה דהפסק במקום שאינו יכול להפסק
(ד"ז אונס) הו"ל ש"כ דין בתפילה, אלא דחולק דהחוקק ומצד ק"ש ונחב
ביחוד ואומד דאין נ"ה. וז"ל.

הגוף איבר ק"ש דהתפילה וצריך להבין והנ"ל כ"ז
אל השר מק"ש. דאם כיון בשבירה שא"ל צ"ל מלכו שבאמת יש הפסק
שאין זה תקנה פ"א לקיים המלכו בחשך כהפסק ההוא, הלא כן אם שבה
באונס מוצר ואג"ל, איך למה צריך הפסק כ"ז לשמור את כוונתו
הוא אפ"ל לרשע ק"ש ש"כ כיון הפסק? וצ"ל וצ"ל ב"ז ב"ז, וצ"ל
הנ"ל כן שיהיה באונס ואלו באונס? וז"ל.

ה' תש"ב

2.11.72

20

~~2.11.72~~

2.11.72
20
2.11.72
20
2.11.72

